

(Dominik Gromoš) Predstavte si krajinu, v ktorej vládne múdry a statočný kráľ. Vydáva zákony, ktoré dávajú zmysel a sú navrhované tak, aby slúžili pre dobro ľudí. Pri pohľade na tú krajinu by ste si však povedali, že to nemôže byť pravda. Ľudia v nej sú hrubí a nepríjemní, navzájom si škodia a nemajú sa radi. Prečo je to tak? Lebo hoci majú dobrého kráľa a aj sa ním chvália pred občanmi iných krajín, sami ho nechcú poslúchať. Pri pohľade na Ježiša stojaceho pred Pilátom alebo aj v hociktovej situácii jeho života by sme sa mali pýtať seba samých: „Je toto môj kráľ?“ Ak áno, je to tak len v tých oficiálnych medziach alebo som naozaj jeho a túžim ho počúvať? Tým, ktorí ho takto prijímú, slúbil Svätého Ducha, ktorý ich naučí všetko, a teda aj to, ako sa mu celkom podriaďiť. Kráľ nie je kráľom pre seba samého, ale pre iných.

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)